

vendigvis mere eller mindre overlades til Regeringens Støn, naar Forholdene ere saaledes, og naar de have udviklet sig paa en saadan Maade, at det er uindgaaelig nødvendigt at sætte Foranstaltningerne i Værk. Der var jo det ejendommelige ved den sidste Koleraepidemi, at medens Sygdommen var saa glubst i Hamborg, og medens den ogsaa i mindre Grad optraadte i adskillige Byer i Holsten og ogsaa i Syd-Slesvig, saa var detmindst Nord-Slesvig aldeles frit, og det førte jo til, at der meget hurtigt kunde indføres væsentlige Bemærkelser i den Grænsepartering, der fandt Sted, idet der kunde gives Tilladelse til, at naar Folk mødte ved Grænsen med en Attest for at have opholdt sig i de sidste 5 Dage i Nord-Slesvig, Nord for en Linie mellem Hønsborg og Højer, og paa et Sted, hvor der ikke var nogen Sygdom, saa kunde de passere Grænsen uden at underkastes Grænsekarantæne — men som sagt jeg tror, det er nødvendigt at overdrage til Regeringen efter sit Støn og de foreliggende Omstændigheder at afgøre, om Forholdene ere saaledes, at det er nødvendigt at gribe til disse herovfite Midler for at hindre Sygdommens Udgang til Landet. En Ting, som de sagthindige synes at være enige om, og som Regeringen jo ogsaa synes at bekræfte, er, at naar Sygdommen først er kommen til voldsoomt Gennembrud paa et Sted, saa har den en stor Tilbøjelighed og Bane til at ville holde sig der i alt Fald i nogle Aar; det har jo bekræftet sig i Paris, det er vist tvivlsomt, hvorledes det forholder sig der nede, det kunde i alt Fald være, at der i lang Tid haddes en Sygdom, som man, fordi man ikke holder af at kalde den Kolera, kaldte en koleralignende Sygdom, afkræet som de for nylig i Marseille have haft en Sygdom, som man kaldte en koleralignende Sygdom, og først da Sygdommen blev altsor glubst, er man kommen paa det rene med, at man lige saa godt kan kalde den Kolera først som sidst. Sygdommen i Hamborg synes at have efterladt sig sikre Spor, der har jo i Hamborg By og nærmeste Omgivelser været Tegn paa, at Sygdommen og dens Sporer ingenlunde ere kvalte der, vi maa altsaa være belavede paa atter at se Sygdommen — forhaabentlig dog ikke indenfor vor Landgrænse — men dog i en ubehagelig Nærhed af den. Nu drifter jeg mig paa ingen Maade til at paastaa, at vi vilde have haft Koleraen her, hvis ikke disse af Regeringen truffne Foranstaltninger vare blebene gennemførte, men det er lige saa sikkert, at der er ingen, der skal kunne paastaa, at vi ogsaa vilde være

gaaede fri for Koleraen, selv om dette ikke var sket, det er der ingen, der ved, og jeg siger, som Forholdene ere, tror jeg, Regeringen i enhver Henseende fortjener Tak og Anerkendelse, fordi den har gjort, hvad forsigtigt var, har gjort, hvad der var muligt for muligvis at forebygge, at vi fik Sygdommen ind her i Landet. Det er fra dette Synspunkt, jeg tror, at vi maa være glade ved at vide Regeringen udrustet med de fornødne Midler til atter til Sommer, hvis Forholdene skulde gøre det nødvendigt, at kunne hde det fornødne Værn mod Sygdommens Indtrængen her i Landet. Det er altsaa med disse saa Bemærkninger, jeg skal tillade mig at anbefale det foreliggende Lovforslag til Tingets Velvilje.

Brandes: Jeg skal kun gøre nogle ganske faa Bemærkninger om dette Lovforslag, som ikke synes at vække megen Opmærksomhed her i Tinget, skønt det angaar en forholdsvist ret vigtig Sag. Den § 1, hvormed Lovforslaget begynder, er undergaaet en ret bethdelig Forandring i Landstinget, idet Karantæneforanstaltningerne ere udtagne. Jeg forstaaer nu § 1 paa den Maade, at Justitsministeren bemyndiges til at standse al Persontrafik ved Grænsen, dog ikke længere, end indtil Ministeren har iværksat den Inspektion eller det Vægetilsyn, som det maa være Ministerens Mening at iværksætte. Det staaer jo ikke andet i § 1 end, at „Justitsministeren bemyndiges til at foranstalte, at Persontrafik Syd fra over hele Grænsen bliver standset“, men det er jo indlysende, at det kan ikke være Meningen med Lovforslaget, at Ministeren skulde have en saadan Bemyndigelse for længere Tid. Jeg tror derfor ogsaa, at § 1 bør forandres saaledes, at den rettes derhen, at Justitsministeren bemyndiges til at standse Persontrafikken, indtil Vægetilsynet ved Grænsen er iværksat, eller højst er 8 Dages Tid, og at Ministeren dernæst bemyndiges til at lade Trafikken ske ad enkelte Veje, saaledes at der ved Grænsestationen foregaar et Vægetilsyn. (Justitsministeren: [Mellemann] Det behøves ikke!) Jeg mener, at det vilde være rettest, at det staaer i § 1, for at det ikke skal misforstaaes. Hvis den ærede Minister mener, at der ingen Bemyndigelse behøves i saa Henseende, tror jeg dog, at det vilde være rettest at udtale i Loven, at han skal foranstalte et saadant Vægetilsyn ved saadanne enkelte Veje, og at det kun er disse enkelte Veje, der staa aabne. Men i alt Fald gælder den første Del af min Bemærkning overfor § 1, at det ikke gaar an at give Ministeren en saadan Bemyndigelse, som her er foreslaaet paa ube-